

rede Penge paa Vejanlæg, og saa her paa Færoerne. Medens Nabolandene møder med aarlige Udgifter paa Hundrede Tusinder til Millioner, kan der for Færoernes vedkommende kun opsættes Nuller, saa mangt man har Lyst, men man kan bare ikke sætte noget Tal foran disse Nuller.

Til Slut gjorde Patursson Forsamlingen opmærksom paa at Vejsagen slet ikke var standset, men forelå nu klappet og klar. Amtmanden havde allerede sendt Kontrakterne ud til de respektive Kommuner. Det afhænger nu af hvad Stilling Forstanderskabene vil tage til Regeringens Forslag. Han opfordrede Redaktøren af »Dimmalætting« til at forklare Forsamlingen fra hvilke paalidelige Kilder han havde faaet Meddelelse om at Vejsagen var standset paa Grund af Landstingsmandens Forespørgsel. Landstingsmanden og Folketingsmand Samuelsen havde arbejdet for at faa Vejsagen fremmet, og deres politiske Standpunkt havde ikke hindret dem i at arbejde i bedste Forstaaelse for denne vigtige Sag.

Poul Niclasen forsøgte efter bedste Evne at forsvare Minister Stensballe og hans Vejfor-slag. Ministeren var jo en meget dygtig Ingeniør og man havde al god Grund til at tro at det han foreslog med Hensyn til Vejanlæg var fuldt ud forsvarligt. Derefter oplæste Red. Niclasen en Del af Ministerens Tale i Rigsdagen under Behandlingen af Landstingsmandens Forespørgsel. Ministeren havde nemlig foreslået at der blev lavet Vigepladser netop for at betrygge Færdselen. Men dette syntes Patursson ikke at vurdere ret meget. Angaaende Paturssons Omtale af Vejanlæg i Nabolandene, da havde Hr. Patursson undladt at omtale netop det, der havde den største Betydning, nemlig Betalingen. Hvem havde betalt disse Vejanlæg? Island havde selv betalt sine Vejanlæg og for Norges Vedkommende var der heller ingen Grund at tvivle hvorvidt det var Tilfældet. I Skotland og Orkneyerne var disse Landsdele under Storbritannien med til at betale Halvdelen af Omkostningerne ved deres Vejanlæg. Rigtig nok havde den engelske Stat for ca. 60 Aar siden anlagt nogle Veje, men det blev gjort paa et Tidspunkt hvor der herskede stor Arbejdsløshed, saaledes at Indbyggene i Stedet for at nyde Understøttelse, tjente nogle Penge ved disse Vejarbejder.

Hvem skal betale, er ogsaa et Spørgsmaal der berettiget bliver rejst her paa Færoerne nu, efter at netop de Mænd, der støttere en Politik om Løsrivelse fra Danmark, rejser Krav paa Krav om Tilskud fra den danske Stat. Der har været fremført netop af Hr. Landstingsmanden: Naar Island opsiges Forbindelsen, med Danmark maa Færinger være klare over deres Stilling og til den Tid vælge imellem at drive Fiskeri fra Island eller Danmark. Man kan ikke sige noget ondt om at Danskerne vil vide hvad Meningen eller Hensigten er med saadan Tale. Og det er forstaaeligt om der allerede nu tages Forbehold overfor Færoerne, for ingen bør tvivle om at Danmark vil løsgive Færoerne naar det er et Flertals ønske herfra. Naar alt kommer til alt er det fuldstændig hen i Vejet at man herfra vil give Danskerne Skyld bande for det, der ikke er gjort og for

det der er gjort. Vi bør hellere stikke Haanden i egen Barm og indrømme, at den største Del af Skylden ligger hos os.

At Patursson havde omtalt Effersøes Stilling i 1905 til Vejsagen, kunde han vanskeligt udtale sig om paa nærværende Tidspunkt. Iøvrigt troede han at Effersøe havde sagt noget mere i denne Forbindelse, der kunde gøre en saadan Udtalelse mere forstaaelig. Men om det nu var Tilfældet, at Effersøe troede saaledes om Forholdene for snart 25 Aar siden, saa er det dog rent menneskeligt at se anderledes paa Tingene senere. Patursson selv var langt fra af samme Meening nu som han var i 80'erne og det er der ikke noget at sige til.

Nej, lad os indrømme, at vi har en Del af Skylden for Forholdene paa Færoerne og lad os indrømme at man nede i Danmark er i sin fulde Ret til at kræve at vide hvilken Stilling Færoerne i Fremtiden skal have: Enten indenfor eller udenfor Riget. Nu maa man komme til en Klarhed. Det er i heletaget umandigt at kræve Millioner fra et Land som man ønsker at komme bort fra, det maa man kunne forstaa.

Vedrørende Telegrammet om Vejsagen, da skulde Taleren oplyse, at det var den samme Meddelelse der stod i »Føroya-tíðindi«: »Dimmalætting« kom jo ud nogle Dage før, det var hele Historien. Taleren glædede sig over at Patursson og Samuelsen arbejde i bedste Forstaaelse og Enighed i Rigsdagen. Det er glædeligt at de færøske Repræsentanter er enige naar de kommer til Udlandet. Det varer nok ikke saa længe til Effersøe kommer ind i Landstinget og han haabede at den samme Enighed der herskede mellem Folketingsmanden og Landstingsmand Patursson ogsaa maatte blive til Stede mellem Effersøe og Patursson.

Amtmanden fremsatte sit Syn paa de af Ingeniør Horn planlagte Veje og fandt her Anledning til at gøre Sammenligninger mellem Ministerens Forslag og det fra Horns Tid foreliggende, saaledes at man fik Indtryk af at der i Hovedsagen ikke var nogen nævneværdig Forskel.

Lagtinget havde i 1927 behandlet Vejsagen, og man var i Lagtinget fast bestemt paa at alle de projekterede Vejanlæg var lige nødvendige, hvorfor man havde sat alt ind paa at faa Vejarbejdet paabegyndt alle Steder. Men da det nu viser sig, at den bevilgede Pengesum ikke er stor nok til at kunne gennemføre den oprindelige Plan, saavel vedrørende Vejenes Antal som disses Bredde, har Ministeriet ment, at man maatte faa saa mange Veje som muligt for det bevilgede Beløb. Det gælder jo altid om at faa saa meget ud af Bevillingerne som muligt, og at man vil staa sig ved at faa flere Veje, selv om det paa Steder gaar ud over Bredden, er der ingen Tvivl om.

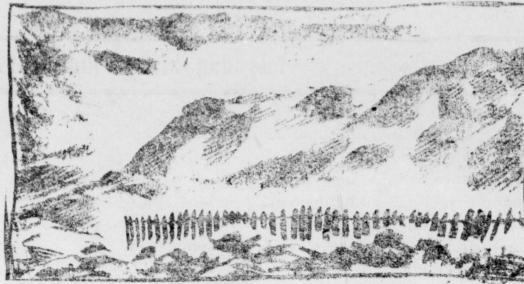
Naar Hr. Patursson i sit Indledningsforedrag vil tillægge mig en betydelig Andel af Skylden for, at Vejsagen har været ude for en formentlig Standsning, da er dette langtfra Tilfældet. Da Vejsagen var færdig fra Lagtinget, blev den af Amtet sendt til Vandhygningsvesenets Ingeniørkontor. Men uheldigvis blev Ingeniøren syg af Malaria, saa det tog nogen Tid, til Sagen af-sendes til Ministeriet. Men efter de Oplysninger, Hr. Patursson har givet, er der ingen Anled-

ning til at tillægge dette Tilfælde nogen Betydning, da Landstingsmanden har vist Ministeriet Lagtingets Indstilling.

Efter at Patursson og Redak-

tør Niclasen havde vekslet nogle Replikker udenfor Mødets Program, Vejsagen, hævdedes Mødet, der havde været det meste af 3 Timer.

ÁRSINS SEINASTA VÍKA

Árið fjarðar so liðandi
og stigur tey seinastu stig
og skjótt er tað einki týðandi,
gloymt teim farnu við lið.

Sum vatnið úr fjøllum spennandi
skolar i endaleyst hav,
so fara árinu rennandi,
uttan at vit vita av.

Sum kavi, ið leggst á jólanátt,
so hvítur og mjúkur at sjá,
og glitrar so bjartur tá sólarglotti
honum skínandi spælur á,
so eru ársins frægðarstundir.
Alt hvørur — tað er einki undir.

Og árinu koma og fara,
eins og snóhvítt kavalín,
ein lítill gleði, so snara
kann alt sær burtur, og tín —
eisini tín, vinur mín —
gleði kann koma og fara.

Tað kunnu snjófólk og ársongd teg læra.

Gr.

Skipafiotin og fiskiskapurin. At fiskiskapurin er okkara aðalvinnuvegur, og leingi enn má halda fram við at vera aðalvinnuvegurin her, er ivaleyst. Um enn máttarnir skifta, so verður tó vinnuvegurin sum soverðin hin sami. Føroyar, sum eru mitt á hini fiskaríkasta stórgrynna, ið til er, á grynna, sum niðansævar bindur saman Skotland, Orkinoyar, Hetland, Føroya, Island og Grønland, eru skaptar sum miðstöðin fyri fiskidrift. Grundirnar til, at tær ikki eru tað, kunna vera ymissar, og skulu á hesum sinni ikki vera kannaðar gjøllari.

Tá so er, og so verður, alt tað vit kunnu ætla, reður um, at vit i tíð búgva okkum út at liva sum best av hesum vinnuvegi, fiskidriftini, tí nú á døgum tykist eisini fiskidriftin at vera komin inn undir teir vinnuvegir, sum hvørt land vil hava sær, so tæy kunnu vera sjálvhjálpin, so langt tæy rokka eisini við fiski, og syrgja vit ikki i góðari tíð fyri, at koma javnhjóðis onnur lond i fiskiskapi sum heild og helst eitt petti longri i einum hvørjum frammiðjástarvi, so dragna vit brátt aftur úr og

verða ævinligir eftirbátar hjá einari hvørjari stórri tjóð.

Tað er sjálvsagt, at skip og reidskapur hava nógv at siga fyri fiskidriftina, so sum tólini og amboðini jú altíð hava nógv at siga fyri ein og hvønn vinnuveg, vit kunnu nevna; men her er tó eitt, sum hevur meiri at tjóða fyri framstigi, og tað er virði av tí fólki, teimum monnum, sum i beinvegis fatan dríva fiskiskapin. Og tá menniskjan jú ikki er nakað vanligt arbeiðs-djór; men ein hugsandi og viljandi skipanin, sum i sær sjálvum ber hin guddómuliga møguleikan til menningar og mentun, so er her ikki bert talan um kroppsligt, men eisini og ikki minni um andaligt virði.

Lonskipanin i okkara skipafiskidrift er av fyrstu tíð gjord sera demokratisk á tann hátt, at tað eru evnini hjá hinum einstaka til at veiða fisk, ið er avgerandi fyri hansara úrslit. I hesari lonskipan, vit hava, er so sterkt sum møgulegt heitt á kappingarlýstin; og tó eru allir á einum máli um, at tað ikki er bert kappingin, ið er avgerandi, tí tað vita allir fiskimenn, at nakað er til sum eitur fiskigávur; men tað at vera ein góð, fiskiklógur er ikki altíð einstýðandi við ein duguligan skilamann. So tá umræður at fremja okkara fiskidrift i víðari fatan orðsins, er tað ikki nokk, at okkara skipafloki er mannaður við monnum,

Vinduer, Døre og Lister.
Godt og billigt Arbejde.
Hugo Øster's Maskinsnedkeri,
Tlf. 216. Thorshavn. Tlf. 216.

ið hava góðar fiskigávur, tað er hent, serliga tá talan er um snorisdriftina; men her má meira til. Herugu finnast menn ímillum við mentun og víðari umsjón, menn sum eru forir fyri at læra av øðrum og taka eftir á ein slíkan hátt, at tað nýggja hóskar fyri okkara víðurskiptir, menn við tjóðskapsligum stóltleika, sum eggjar teimum til at gera alt teir eru mentir fyri fosturlandsins heidur og eru; stutt og greitt, menn við hægri andaligum gávum.

Tað er nú ein royndur lutur, at menniskjan hevur eina trúðan eftir at gera sær kringumstøðurnar lagaligari, hugnaligari og fagrari, sum hennara andi mentast og mennist til; men so sum okkara fiskiskip nú eru útbúgvín, i hvussu er hin stóri parturin av teimum, eru tey ikki væl skikkaði til at gera kringumstøðurnar lagaligar, hugnaligar og fagrari fyri fiskimenninar. Hin beinvegis fylgjan av hesum verður tann, at allir menn við hægri andaligum gávum, jást teir sum hava evnir til at geva fiskidriftini hin tørvuliga framburðin, venda henni ryggin, tá teir hava strevast undir hesum ringu víðurskiptum eini tvey trí ár. Teir rýma burtur til onnur lond og skapa sær lagalig lífskvar har, og tað fellur teimum oftast lætt, tí har eru kringumstøðurnar betur. Tað er nú bara gott fyri hesar menn persónliga; men okkara land og serliga okkara fiskidrift toli ikki at missa tilfakar menn, hon verður standandi i stað av tí, hvat sum er einstýðandi við afturgongd og deyða i okkara dögum. Um alt fólkaltífler, sum dugnaskapur er i, rýmur burtur, og vit bert hava ódugnaskapin eftir, eru vit fokrur.

Tá talan er um at endurnýggja fiskiflota okkara, fáa okkum nýggjari, stórri og betur útbúgvín fiskiskip, kunnu ávísast mangir vinningar við hesum; men ikki er hann minstur i metum, at ein tilfisk endurnýggjing kann fara við sær, at vit harvið kunnu bjóða teimum dugnaligastu og gávuríkastu millum fiskimenninar tilfisk kor, at teir verða verðandi við fiskidriftina her og fremja hana til hitt ítarsta ístaðin fyri at rýma hurtur i onnur lond og hvørva i mongdini har. Tað kann vera gott og væl, at her eru menn á landi, sum arbeiða fyri at fremja fiskidriftina; men tað verður ikki væl úr fyrr enn undangongumenninir eru royndir fiskimenn, sum av egnum arbeiði kenna tað, teir arbeiða við.

Endurnýggjan av fiskiflotanum er tí eitt stórmál og eitt mál, sum allir, ið vilja okkara landi frama, eiga at vera uppi i til at fremja.

Lántreytir fiskimanna. Hendan grein er okkum send:

Tað er ofta og títt samtalu-evni millum manna um tær nógvu lýsingar, sum næstan altíð eru at siggja i »Dimmalætting« við tí reðuligu yvirskrift: »Tvangsauktion«. Sum oftast er tað ein ella annar sakforari, sum tekur i nakkán á einum arbeiðsmanni ella fiskimanni og varpar hann á dyr úr sínum sethúsum ella smáttu, sum hann áður hevði hildi vera sína ogn.